

JOSÍFEK V ČAROVNÉM LESE

Jana Potužníková ilustrace Iveta Autratová

ORIGONA

Copyright © Jana Potužníková
Illustrations © Iveta Autratová

ISBN 978-80-88116-86-8

ID 046-01

Milý Josítku,

*tuto knížku o Tobě máš od nás na památku.
Prožij si své jedinečné dobrodružství :)*

Babička Majka a dědeček Petr

19. března 2023

Úvod

Hlavní hrdinou této knížky je **Josef Nováček**, který se narodil **15. dubna 2024**. Je to malý šikovný kluk, má **hnědé** vlasy, **modré** oči a má rád **fialovou** barvu. Žije **s maminkou a sestřičkou Rozárkou v Humpolci**, kde také celé dobrodružství začalo.

Jednoho dne šli **Josífek**, jeho kamarádi **Zbyněček** a **Tamarka** s dospělými na výlet do lesa. Tam se však děti při pobíhání na chvíli ztratily a přitom potkaly malou lesní vílu. Zažily s ní velké dobrodružství a také si navzájem pomáhali.

Tak dobře poslouchejte a dozvíte se, jak se celý příběh odehrál od začátku až do konce.

1. Sami v lese

Bylo po dešti. Kapky vody se třpytily snad úplně všude a všechny tři děti měly pořádně zmáčené holiny. Josífek, Tamarka a Zbyněček se totiž právě brouzdali vysokou trávou u lesa.

Byli nejlepší kamarádi a hrozně rádi podnikali společné výlety. V létě se chodili koupat, v zimě jezdili na hory, na podzim třeba pouštěli draky. Teď bylo jaro. Sluníčko teprve sbíralo sílu a střídalo se s lehkým deštíkem, a tak je napadlo podívat se, jak se příroda po zimě probouzí a co je v ní nového. Společně s dospělými vyrazily děti za jarním dobrodružstvím.

Jako obvykle se děti na výletě brzy odpojily a nechaly dospěláky za sebou. Nebavilo je poslouchat, jak si povídají o svých starostech, ani jejich napomínání, že se mají vyhnout křoví, že nemají chodit do největšího bláta nebo že si mají zapnout bundu až ke krku. Děti měly na práci něco mnohem zajímavějšího! Máchaly kolem sebe větve, které nasbíraly cestou. A jako o překot si vyprávěly:

„Já, až budu velký, určitě poletím k moři!“ vykládal Josífek a hned si představoval, jaké by to bylo, brouzdat se v horkém písku na pláži a ve vlnách pozorovat delfíny.

Než stihl pokračovat, přerušil ho Zbyněček: „Já, až budu velký, poletím do Číny!“ Zbyněček tak docela nevěděl, kde je Čína, ale měl pocit, že to musí být velmi výjimečné místo. Prý tam mají největší zeď na světě, vede skoro kolem celé země. To musí být něco – vidět ji!

„A až budu velká já, pojedu na safari. Chci vidět opravdové slony a žirafy!“ rozhodla se Tamarka a hned si vzpomněla, jak byli naposledy v zoo a jak si přála všechna ta zvířata si pohladit. Tihle tři měli plnou hlavu nápadů a vypadalo to, že jim nikdy nebude konec. „A taky si budu pořád kupovat další a další autíčka. Fialová, protože fialovou mám nejraději!“ napadlo ještě Josífka, který měl i většinu oblečení ve své oblíbené barvě.

„Nebo lízátko, to by bylo něco – mít pořád plné kapsy lízátek!“ vzpomněl si Zbyněček. Jenže Josífek mu velmi moudře připomněl, že to není zrovna nejlepší nápad: „Copak ty chceš mít zkažené zuby?“

No jasně, to nikdo z nich nechtěl. Ale ta lízátko...

„Možná, že až budeme velcí, najdeme nějaké kouzlo, jak mít ty zuby zdravé,“ rozlouskl to Josífek a najednou se zastavil. Něco se mu nezdálo. Kolem to vypadalo nějak... jinak!

Holiny už pěknou chvíli nešustily v mokré trávě. Byly obalené popadaným jehličím. A široko daleko už nebyla

louka po jarním dešti. Jen samé stromy. Taky ubylo světla a dospěláky nikdo z nich ne a ne zaslechnout.

„Hele, kde to jsme? My přece nesmíme sami do lesa,“ zeptal se opatrně Josífek a v jeho modrých očích se objevil nepatrný záblesk strachu. Zapovíдали se a zapomněli hlídat cestu! To bude doma průšvih! A jak dospěláky najdou? A jak se to stalo? Přece... pořád jim šustila tráva pod nohama.

„Já mám asi strach,“ pípala Tamarka, Josífkova nejlepší kamarádka, se kterou byla normálně vždycky legrace. Ale teď se nesmála.

„Co budeme dělat?“ obrátil se Josífek pro změnu na Zbyněčka. Ale Zbyněček nic. Byl vyděšený. Jako oni dva s Tamarkou. A tak chvíli stáli a rozhlíželi se kolem sebe. Bylo ticho. Nikde nic neslyšeli, nikde nic neviděli. Ani cestu, ani světlo mezi stromy...

„Perníková chaloupka doopravdy neexistuje, že ne?“ zašeptala do ticha Tamarka a po tvářích se jí kutálela první slza.

„Nééé, neboj,“ vzal ji Josífek za ruku. Možná byl o malinko statečnější. Ale jen o velmi malé malinko.

„A vlk z Červené Karkulky?“ napadlo pro změnu Tamarku a Josífek měl spoustu práce s tím, aby svou kamarádku utišil.

„Tak co budeme dělat?“ obrátil se znovu na Zbyněčka. Ale ten pořád nic.

„Křičet! My musíme křičet!“ napadlo nakonec Josífka a všechny tři děti se rozkřičely, jak jen mohly. Jestli se budou snažit, podle hlasu je dospěláci nakonec najdou!

„Já mám asi hlad,“ vzpomněla si Tamarka, když kolem nich bylo dál jen nejtíšší ticho na světě. Jenže nikdo z nich s sebou nic neměl.

„Já bych se napil!“ přidal se Zbyněček. Ale ani pro něj nic neměli.

„To teď přece není důležité!“ zaháněl Josífek jejich nápady a usilovně přemýšlel, co budou dělat. Měli asi jen jedinou možnost: rozdělit se a hledat cestu.

„Každý z nás kousek popojde. Jen kousek, abychom na sebe pořád viděli. A budeme hledat cestu a volat na sebe, jestli už ji máme,“ vysvětloval svým kamarádům. Vůbec netušil, jak se to stalo, že je z nich najednou nejstatečnější. Ale věděl, že chce rychle z lesa pryč. Jenže ti dva nikam sami nechtěli.

„No tak dobrá. Vy počkáte tady, já kousek popojdu. Někde přece musí být okraj lesa. Nebo cesta. Nebo máma,“ přemýšlel Josífek. Ztěžka polkl. Strach se mu rozlézal po celém těle. Přesto si jen trochu odkašlal, podíval se do tváře svým kamarádům a pomalu se vydal

na cestu. Zlehka našlapoval. Skoro jej v tom lese ani nebylo slyšet. Zbyněček i Tamarka na něj pořád volali, on se pořád otáčel... Ale že by našel cestu ven, to tedy ani náhodou...

2. Setkání s vílou Kňukňu

„Existují lesy bez konce?“ napadlo Josífka. Jenže než si stihl na svou otázku sám odpovědět, někde dole pod ním se ozvalo:

„Jauvajs!“

Nebylo to moc nahlas. Bylo to spíš potichu. A Josífek si chvíli myslel, že se mu to jenom zdálo.

„Jauvajs!“ uslyšel po chvilince znovu. Ale ať se rozhlížel, jak chtěl, nikde nikdo.

„Haló?“ odvážil se zavolat do lesního ticha.

„Já ti dám haló... šlapeš mi na šaty, nemotoro nemotorná! No tady, dole!“

Josífek sklonil hlavu a hned si nevěřícně protřel oči. Zlobila se na něj hodně zvláštní bytost. Maličká holčička, skoro průsvitná. Bělostné vlásy i šaty, světlounký obličej zkřivený vztekem.

„No, říkám ti, šlapeš mi na šaty! Co s nimi budu dělat?“ chtěla vědět ta maličká. A Josífek se k ní konečně sehnul: „Kdo jsi?“ zeptal se, když sebral odvahu. S nikým tak malinkým nikdy nemluvil.

„Prý kdo jsem? To si děláš legraci, ne? Jsem víla. Víla Seve... ehm, víla Kňukňu! A ty mi dupeš po šatech. Říkám ti to už potřetí!“ zlobila se maličká uprostřed jehličí,

a jakmile se Josífek o kousek pohnul, konečně si oprášila vílí šaty.

„Promiň, já tě neviděl. Já tu bloudím, víš? Kudy se jde ven z lesa?“ zkusil se Josífek víly zeptat rovnou na to nejdůležitější. Jasně, že ho zajímalo, jak je možné, že víly skutečně existují. Chtěl taky vědět, proč je tak bělostná nebo proč se tak zvláště jmenuje. Kňukňu. Co je to za jméno? Víly jsou přece Rozmarýnky nebo Rozárky nebo Amálky, ale Kňukňu? To bylo hodně zvláštní jméno pro vílu.

„No jo, nemám zrovna dvakrát krásné jméno. Ale mám ho jen na chvíli. Já... mám ho za trest,“ sklopila bělostná víla smutně oči.

„Jak víš...“ vyděsil se Josífek a nemohl to pochopit. On si to přece jen myslel, neptal se na nic nahlas.

„To vás lidi vždycky tak překvapí! My víly čteme myšlenky. No a co? Je na tom snad něco zvláštního? Není!“ odsekávala víla. „A chceš teda slyšet, jak se doopravdy jmenuju, nebo ne?“

Josífek jen přikývl. Myslel si sice, že je víla nějaká trucovitá, ale hned si taky vzpomněl, že mu ta trucovitá víla může číst myšlenky, a raději ji vybídl, aby mu vysvětlila, jak je to s jejím jménem.

„Jsem víla Severýnka, jenže mám průšvih. A vílí královna řekla, že do doby, než napravím, co jsem zkazila, jsem Kňukňu. Jakože... no, hodně jsem si vždycky stěžovala, kňourala a kňučela. Tak... proto Kňukňu,“ dodala už opravdu potichoučku víla a zdála se být najednou hodně nešťastná.

„Co jsi provedla?“ zajímalo Josífka. „My – teda já a mí nejlepší kamarádi – my máme taky průšvih. Nedávali jsme pozor a najednou jsme zabloudili.“

„Děti samy v lese? Já toho teda o světě lidí moc nevím, ale děti samy do lesa asi nechodí, ne?“ šťourala se v tom Kňukňu.

„No, a proto máme ten průšvih. Přijeli jsme z Humpolce, víš? Tam já bydlím. A jeli jsme na výlet. Dospěláci si povídali, my děti jsme si taky povídaly a najednou jsme byly samy v lese. Úplně jsme se ztratily. A když jsem ti přišlápl šaty, právě jsem hledal, kudy ven. Promiň. Vidíš, ani jsem se ti neomluvil. A přitom mi pokaždé doma říkají, že když udělám chybu, musím se omluvit!“

„Hmmm, přijímám,“ zabručela víla.

„A co jsi provedla ty?“ chtěl znovu vědět Josífek, který by teď raději byl s maminkou a sestřičkou Rozárkou, se svými oblíbenými hračkami...

9. Luční skřítki

Všichni se dívali na stále světlejší oblohu. Pořád to mohlo dopadnout špatně. Ale motýli to dokázali, vraceli se. Každý nesl jednoho z lučních skřítků. A také to, co skřítki potřebovali na lepení. Hrnce, kelímky, míchátko. Divné tekutiny a ještě divnější věci, které vypadaly jako písek, ale písek to nebyl. Vařili, míchali. Po lese to zvláštěně páchlo. A najednou nejmenší z nich přiběhl k Josífkovi, čapnul balíček s kamínky, a zase s nimi rychle odběhl.

Nikdo napětím pomalu ani nedýchal. Co chvíli mělo vykuknout slunce. Pokud se to skřítkům nepovede na první pokus, je všechno ztracené...

Nikdo nemluvil. Všichni mysleli jen na to, aby to dobře dopadlo... A pak? Cítili to. Šimrání teplého slunce ve tvářích. Jeho paprsky si našly cestu i skrze husté větve stromů a slunce přebíralo vládu nad světem.

Co bude dál? Povedlo se to, nebo ne?

Netrpělivé přešlapování nemělo konce.

Kdy už konečně někdo něco řekne? A kam se poděla víla? A kde jsou skřítki? A zvířátka? Byl to jen okamžik, ale všechno bylo zase jinak. Úplně jinak!

Děti se zmateně dívaly kolem sebe.

Stály na kraji lesa. Kolem nich nikdo nebyl. Žádné víly, žádní skřítki, žádná kouzla. Tak jak to tedy dopadlo? Zachránili vílu Kňukňu?

„Zachránili, **Josífkou**. Mnohokrát děkuji! A už mi můžete říkat Severýnko. Vílí královna mi odpustila a vrátila mi mé správné jméno. Podařilo se vám zachránit kamínky, mě i celé naše vílí království!“

Josífkova obličej se dotkla něžná vílí křídla. I ta dostala Severýnka od vílí královny zpátky. Za statečnost.

Už si také mohla znovu kouzlit a vrátit se zpátky domů, do vílího světa...

„A to jen díky vám, děti,“ pokračovala Severýnka. „Kdybyste mi nechtěly pomoci, kdybyste mě nechaly ztracené kamínky hledat samotnou, nikdy bych to nedokázala! Vždycky tu budu pro vás. Každý rok, přesně v tento den si můžete něco přát a já vám vaše přání splním. A teď už utíkejte za svými dospěláky. Myslím, že támhle přicházejí a hledají váááááás!“

Poslední slova víly Severýnky odnesl vítr. Její hlas slábl a slábl. A mámy a tátové byli slyšet naopak pořád víc a víc. Jak víla na začátku slíbila, v lidském světě se zastavil čas. A zatímco Josífek, Tamarka a Zbyněček zažívali dlouhé dobrodružství, jejich dospěláci ušli na své procházce sotva pár metrů.

„Funguje to,“ zašeptal spokojeně Josífek kamarádům. „Nikdo neví, co jsme stihli zažít. No to je paráda!“

„Josífků? Josífků! No, co to má znamenat!? Ty sis roztrhl bundu? Já ti říkala, že nemáš do toho lesa chodit!“ zlobila se máma, ale Josífkovi to bylo tentokrát jedno.

„To nevadí, mami!“

A než se dospěláci rozkoukali, rozběhly se všechny děti z lesa ven. A zase se brodily v mokré trávě a těšily se na své první přání. Josífek přesně věděl, že se bude chtít